

[Inger Gautier Schmit.]

i By og paa Land kræves bedre indrettet, og at Kravene til vedkommende Beværteres personlige Betingelser bliver yderligere skærpet.

Vi er her ved et Hovedpunkt, synes jeg, i hele vort Beværterliv, nemlig dette, at den Mand eller Kvinde, som faar Beværternæring, ikke maa faa det af erhvervsmæssige Hensyn, ikke maa faa det, fordi vedkommende skal have noget at leve af, fordi vedkommende er gaaet fallit paa et Sted, og nu skal have et Levebrød paa et andet, ikke maa faa det, fordi han er i Familie med den ene eller den anden og skal støttes og hjælpes, eller fordi han er en Partifælle, som man ikke kan sige nej til. Det er en privilegeret, en monopoliseret Stilling at være Indehaver af et Sted, hvor der udskænkes stærke Drikke; derfor bør der stilles Krav om høj moralsk Standard hos de Mennesker, som man betror dette meget betroede Hverv.

Naar jeg taler saadan, taler jeg paa Tusinder af Mødres og Hustruers Vegne, kan jeg forsikre det ærede Ting, i dette Land, fordi det er af den største Vigtighed for Hjemlivets Lykke og de unges Sundhed og Velfærd, at der sidder saadanne Mænd og Kvinder som Indehavere, at de unge ikke føres ud i Fristelse og ruinerer sig selv og deres Familie.

Hvorfor læser vi om disse Hundreder af Ulykker, ja, vi kan snart sige om disse Tusinder af Menneskeliv, der ødelægges af Nervechok og Bilulykker? Ligger der ikke i de fleste Tilfælde det bagved, at de, der forvolder Ulykkerne, har siddet paa Beværtinger og drukket for meget? Hvorledes kan man saa sige, at Lovens Bestemmelse om, at der ikke maa udskænkes for berusede Personer, bliver haandhævet? Hvis denne Lov bliver taget bogstaveligt, kunde det ikke ske, saaledes som vi kan læse om hver Mandag, at den og den har været ude og nydt stærke Drikke om Søndagen, har sat sig i sin Vogn eller paa sin Motorcykle og slaaget et andet Menneske ihjel ved uforsvarlig Kørsel.

Hvor længe vil man have Taalmodighed? Jeg taler ikke ud fra noget Forbudssynspunkt; for mig er det det afgørende, at man træffer praktiske kulturelle, menneskeværdige Foranstaltninger paa dette Omraade. Jeg ved, at der findes mange udmærkede, honnerte og hæderlige Mennesker, som paa god Maade leder dette Erhverv. Men jeg siger, der kunde umuligt være saa megen Drukkenskab og saa megen Beruselse og saa mange Ulykker paa Grund af Beruselse, hvis der ikke mangfoldige Steder skete en

utilbørlig Overtrædelse af Loven paa dette Omraade. „Den personlige Friheds Værn“ udtalte sig for, at disse Lokaliteters Antal indskrænkes, og herigennem vil man igen gaa et Skridt i den Retning, som vil tiltale de Mennesker, som ønsker et nedsat Forbrug af Spiritus her i Landet.

Med alle disse Udtalelser for Øje synes jeg, at der er al Anledning til, at den siddende Regering nu griber til og faar gennemført nogle af de Punkter, jeg her har anført, idet jeg tror, at det vil kunne samle baade Mennesker, der er for, og Mennesker, der er imod Forbud, det vil samle alle Mennesker, der er interesseret i vort Folks Sundhed.

Hr. Heilesen oplyste for nylig, at der her i Landet bliver drukket 371 200 000 Bajere aarlig, det er altsaa rundt regnet 100 Bajere pr. Individ, selv om vi tager Spædbørnene med, og der er jo ingen Tvivl om, at dette Talkunde sættes betydeligt ned. Det er over 100 Mill. Kr., der her anvendes, og derfor vil jeg sige, ligesom Hr. Heilesen skriver i den Artikel, hvor han omtaler dette: Lad os se at faa den danske Befolkning til at drikke Mælk i Stedet for alt dette Øl. Denne Udtalelse falder ganske sammen med de Betragtninger, jeg paa et tidligere Tidspunkt har fremført.

Jeg vil derfor tillade mig at anmode den siddende Regering om at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse og at forelægge for Rigsdagen Forslag til en ændret Beværterlov i Retning af det, jeg her har fremført, idet jeg tror, at det vil vække Glæde og Tilfredshed i store Dele af Befolkningen. At blive ved at strides om noget, man ved paa Forhaand man ikke kan blive enig om, fører jo ikke til noget som helst.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Einer Jensen: Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit gjorde den Bemærkning, at Venstres Kriseforslag kun kostede Arbejdsmændene 25 Ø. om Ugen. Forholdet er det, at Arbejdsmændene allerede nu betaler mere end 1 Kr. om Ugen i Kontingent til Arbejdsløshedskassen, saa det vil altsaa sige, at der her er Tale om 25 pCt. af Kontingentet, og saa hævder jeg endda, at dette ikke vil forslaa. Arbejdsdirektøren har da ogsaa allerede for Aar tilbage gjort opmærksom paa, at Kontingenterne havde naaet Bristepunktet, hvis man ikke ønskede at splitte Arbejdsløshedskasserne ad.

Naar man nu foreslaar at paalægge